

Διηγηματική γνώση

Οι διηγήσεις είναι ο πιο κοινός κι εύκολος τρόπος να προσεγγίσουμε τα αρχετυπικά μοτίβα ατόμων, ομάδων ή ακόμα και εθνών.

Η γλώσσα τους δεν απαντά σε ερωτήσεις, αλλά κάνει συνδέσεις και αποκαλύπτει τη δυνατότητα μέσα από την εμπειρία, παρουσιάζοντας πολύπλοκες καταστάσεις με τρόπο απλό, σαφή και ευκολομνημόνευτο.

Καθώς οι άνθρωποι εξιστορούν αυθόρμητα στιγμές από το περιβάλλον τους, εκφράζουν τις βαθύτερες πεποιθήσεις και αξίες τους μέσα από καταστάσεις και χαρακτήρες, που βαθμιαία αναπαριστούν πτυχές της συλλογικής κουλτούρας που «κανονικά» παραμένουν αθέατες. Το σύνολο αυτών των ιστοριών και χαρακτήρων μας επιτρέπει να προσεγγίσουμε τις άρρητες πλευρές του άτυπου οργανισμού.

Έτσι λοιπόν, με τις διηγήσεις (narratives) μπορούμε να κατανοήσουμε τη κουλτούρα ενός οργανισμού ή μιας κοινότητας (αξίες, αρχές, πεποιθήσεις και πρακτικές), ενώ παράλληλα, με το διαδεδομένο τελευταία storytelling μπορούμε να μεταδώσουμε τις υπονοούμενες πλευρές της συλλογικής γνώσης, ελκύοντας το σύστημα προς μια δεδομένη κατεύθυνση.

Η νέα γενιά συστημάτων γνώσης, αντιλαμβανόμενη το ανέφικτο της παλαιότερης απαίτησης για διαρκή και άμεση καταχώρηση δεδομένων σύμφωνα με μια συχνά δυσνόητη ταξινόμηση και κατανοώντας ότι “γνωρίζουμε περισσότερα απ’ όσα λέμε και λέμε περισσότερα απ’ όσα γράφουμε”, δημιούργησε τη τελευταία δεκαετία καινοτομικές τεχνικές και εργαλεία, που στηρίζονται στις διηγήσεις.

Η νέα αυτή προσέγγιση, με τη βοήθεια εξελιγμένων τεχνολογικών λύσεων, συλλέγει μεγάλες ποσότητες διηγηματικού υλικού, που στη συνέχεια επεξεργάζεται κι αξιοποιείται για τη δημιουργία βαθύτερων πολιτισμικών δεικτών, που με τη σειρά τους βοηθούν να αποτυπώσουμε τα συλλογικά μοτίβα του οργανισμού.

Τα μεθοδολογικά αυτά εργαλεία χρησιμοποιούνται ακόμη για τη διαμόρφωση συναντίληψης σε ομάδες και τον μετασχηματισμό τους, την ανάπτυξη δημιουργικότητας, τη διαμόρφωση συνθηκών για ουσιαστική δημόσια διαβούλευση, τη δημιουργία σεναρίων, τη καταγραφή των άτυπων δικτύων κλπ